

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 438/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť D. B., B., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. M. M., Advokátska kancelária M., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tost 22/2013 zo 17. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. augusta 2013 doručená sťažnosť D. B., B., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu

zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tost 22/2013 zo 17. júla 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v P. (ďalej len „špecializovaný súd“) sp. zn. PK-1 T 49/2010 z 8. novembra 2010 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 5/2013 z 11. apríla 2013 uznaný vinným zo spáchania trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 5 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „skorší Trestný zákon“), za ktorý bol odsúdený na výkon trestu odňatia slobody v trvaní päť rokov.

Pretože sťažovateľ bol v tomto trestnom konaní stíhaný väzobne, špecializovaný súd uznesením sp. zn. PK-1 T 49/2010 z 15. mája 2013 podľa § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „neskorší Trestný zákon“) započítal do uloženého trestu odňatia slobody aj väzbu, ktorá trvala v tejto veci od 25. mája 2006 do 30. novembra 2007 a od 20. februára 2013 do 11. apríla 2013. Započítaný bol aj trest odňatia slobody sťažovateľa vykonávaný od 21. mája 2012 do 20. februára 2013.

Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Tost 22/2013 zo 17. júla 2013 rozhodol tak, že ju zamietol.

Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd označeným uznesením porušil základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 ústavy, jeho základné právo na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ svoje presvedčenie odôvodnil takto:

„Nesprávny výrok o započítaní vykonanej väzby do uloženého trestu namietam z dôvodu, že do výkonu trestu odňatia slobody... nebola započítaná celá väzba

vykonaná mojou osobou v trestnej veci vedenej na Špeciálnom súde v Pezinku... pod sp. zn.: PK-1 Tš 8/2005, čím boli porušené moje ústavou a medzinárodnou zmluvou garantované práva...

V predmetnej trestnej veci bola na mňa podaná obžaloba... ktorá bola následne vedená Špeciálnym súdom v Pezinku pod sp. zn.: PK-1 Tš 8/2005.

V tejto trestnej veci bola osobná sloboda obmedzená dňa 23. 01. 2003, kedy som bol zadržaný na území Českej republiky...

Súčasne Okresný súd Košice uznesením zo dňa 08. 06. 2004, sp. zn.: 8 Ntv 56/2002, rozhodol tak, že podľa § 71 ods. 8 Tr. poriadku účinného do 31. 12. 2005 v mojej trestnej veci počas väzby vykonávanej v prípravnom konaní nezapočítal dobu od 23. 01. 2003 do 07. 05. 2004.

Dňa 12. 08. 2005 prokurátor... v inej trestnej veci... na mňa podal obžalobu za spáchanie trestného činu sprenevery... Táto obžaloba bola prijatá na konanie pred Špeciálny súd v Pezinku pod sp. zn.: 1 Tš 19/2005.

Následne podľa § 23 ods. 3 Tr. poriadku Špeciálny súd v Pezinku uznesením zo dňa 25. 05. 2006 (sp. zn.: 1 Tš 8/2005), rozhodol o spojení trestných vecí vedených pod sp. zn.: 1 Tš 8/2005 a 1 Tš 19/2005 na spoločné prejednanie a rozhodnutie s tým, že vec sa bude viesť pod sp. zn.: 1 Tš 8/2005.

Dňa 30. 11. 2007 som bol na základe príkazu predsedu senátu Špeciálneho súdu v Pezinku, sp. zn.: 1 Tš 8/2005, prepustený z väzby na slobodu.

Uznesením Špecializovaného trestného súdu v Pezinku dňa 08. 11. 2010 bolo konanie o obžalobe za spáchanie trestného činu sprenevery... vylúčené na samostatné konanie, pričom následne toho istého dňa v tejto trestnej veci bol vynesený rozsudok, ktorým som bol uznaný vinným z trestného činu sprenevery. Po vylúčení na samostatné konanie bola táto trestná vec prejednávaná samostatne až do jej právoplatného skončenia na Najvyššom súde SR Uznesením zo dňa 11. 04. 2013, sp. zn.: 5 To 5/2013.

... po právoplatnosti vyššie uvedeného rozsudku... Uznesením... Špecializovaného trestného súdu zo dňa 15. 05. 2013, sp. zn.: PK-1 T 49/2010 tento výrokom v bode I. rozhodol podľa § 45 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a § 414 ods. 1 Trestného poriadku tak, že sa mi do trestu odňatia slobody, ktorý mi bol uložený..., započítava väzba, ktorá trvala od:

a) 25. mája 2006 od 30. novembra 2007,

b) od 20. februára 2013 do 11. apríla 2013,

c) ako aj výkon trestu odňatia slobody od 21. mája 2012 do 20. februára 2013. ...

Za podstatu porušenia môjho základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy..., považujem... tú skutočnosť, že Najvyšší súd SR..., nechal do úvahy dĺžku mnou vykonanej väzby vykonanej v konaní 1 Tš 8/2005, ktorú som vykonal predtým, ako... došlo ku spojeniu na spoločné prejednanie a rozhodnutie vecí 1 Tš 19/2005 a 1 Tš 8/2005, v ktorých boli pôvodne podané samostatné obžaloby...

Do trestu odňatia slobody je potrebné započítať i väzbu, ktorú obvinený vykonával v pôvodne oddelenom prebiehajúcom trestnom konaní, pokiaľ neskoršie došlo ku spojeniu vecí do spoločného konania. Ani skutočnosť, že nakoniec vec, v ktorej bol obvinený vo väzbe, bola vylúčená k samostatnému prejednaniu a rozhodnutiu (a napríklad zastavané) na tomto závere nemôže nič meniť (Najvyšší súd ČR, 4 Tz 42/2003 [T 599]).

Som toho názoru, že vzhľadom na skutočnosť, že obe trestné konania (1 Tš 19/2005 a 1 Tš 8/2005) boli spojené do konania jedného, z hľadiska trvania väzby ide o konanie jediné (rozhodnutie Najvyššieho súdu, sp. zn.: 1 Tvn 20/93; R 27/1993).

Takto vyprofilované výkladové kritériá ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku o započítaní väzby do uloženého trestu súd podľa môjho názoru nerešpektoval. Z rozhodnutí súdov pritom nie sú známe žiadne dôležité dôvody (napr. II. ÚS SR 55/1998), na ktoré by všeobecné súdy v procese rozhodovania prihliadali. V napadnutých rozhodnutiach sa súdy len koncízne odvolali na citáciu zákonnej úpravy, pričom sa adresne nevysporiadali s mojimi námietkami vznesenými v podanej sťažnosti.“

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1) Právo D. B..., t. č. ÚVTOS..., na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a jeho právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2, ako aj právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. júla 2013, sp. zn.: 3 Tost 22/2013, bolo porušené.

2) *Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. júla 2013, sp. zn.: 3 Tost 22/2013, týkajúce sa D. B..., t. č. ÚVTOS..., zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie, alternatívne*

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. júla 2013, sp. zn.: 3 Tost 22/2013, týkajúce sa D. B..., t. č. ÚVTOS..., zrušuje a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikazuje, aby prepustil D. B... neodkladne z výkonu trestu odňatia slobody na slobodu.

3) *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť D. B..., t. č. ÚVTOS..., finančné zadost'učinenie v sume 5.000 €..., a to do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.*

4) *Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť D. B..., t. č. ÚVTOS..., trovy právneho zastúpenia v sume 296,90 €..., na účet jeho zvoleného obhajcu JUDr. M. M., advokáta, M., s. r. o., advokátska kancelária, v lehote dvoch mesiacov odo dňa doručenia tohto nálezu.“*

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Predmetom sťažnosti podanej ústavnému súdu je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tost 22/2013 zo 17. júla 2013, ku ktorému malo dôjsť tým, že v jeho trestnej veci nebola správne započítaná doba trvania väzby do výkonu trestu odňatia slobody, resp. nebola započítaná celá doba vykonanej väzby.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v prvom rade poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Najvyšší súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Tost 22/2013 zo 17. júla 2013 zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu sp. zn.

PK-1 T 49/2010 z 15. mája 2013, ktorým bolo rozhodnuté o započítaní väzby. Najvyšší súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol:

„Najvyšší súd po preštudovaní spisového materiálu zistil, že D. B. bol na základe rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 8. novembra 2010, sp. zn. PK-1 T 49/2010, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. apríla 2013, sp. zn. 5 To 5/2013, uznaný vinným z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005. Uvedeným rozsudkom mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov so zaradením do 1. nápravno-výchovnej skupiny.

Uloženiu tohto trestu predchádzalo nasledovné:

Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky podal na odsúdeného D. B. obžalobu zo dňa 28. októbra 2004, sp. zn. VII Gv 205/04, pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005. Na základe tejto obžaloby viedol Špeciálny súd v Pezinku konanie pod sp. zn. PK-1 Tš 8/2005.

V tejto veci bola odsúdenému D. B. obmedzená osobná sloboda dňa 23. januára 2003, kedy bol zadržaný na území Českej republiky. Následne Okresný súd Košice I uznesením zo 7. mája 2004, sp. zn. 8 Ntv 56/02, v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. mája 2004, sp. zn. 4 Tpo 68/04, rozhodol o vzatí odsúdeného do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. a), písm. b) Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005.

Súčasne Okresný súd Košice I uznesením zo dňa 8. júna 2004, sp. zn. 8 Ntv 56/02, rozhodol tak, že podľa § 71 ods. 8 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 v trestnej veci D. B. počas väzby vykonávanej v prípravnom konaní nezapočítal dobu od 23. januára 2003 do 7. mája 2004.

Ďalej prokurátor Krajskej prokuratúry v B. podal na D. B. obžalobu zo dňa 12. augusta 2005, sp. zn. 2 Kv 121/04, pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005. Po rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej

republiky zo dňa 31. januára 2006, sp. zn. 1 Ndtš 3/2006, o vecnej príslušnosti Špeciálneho súdu v Pezinku, bola táto vec vedená na predmetnom súde pod sp. zn. 1 Tš 19/2005.

Následne podľa § 23 ods. 3 Tr. por. Špeciálny súd v Pezinku rozhodol uznesením z 25. mája 2006, sp. zn. PK-1 Tš 8/2005, o spojení trestných vecí vedených pod sp. zn. PK-1 Tš 8/2005 a sp. zn. PK-1 Tš 19/2005, na spoločné prejednanie a rozhodnutie s tým, že vec sa bude viesť pod sp. zn. PK-1 Tš 8/2005.

Odsúdený D. B. bol v priebehu trestného konania vo väzbe až do 30. novembra 2007, kedy bol na základe príkazu predsedu senátu Špeciálneho súdu v Pezinku, sp. zn. PK-1 Tš 8/2005, prepustený z väzby na slobodu.

Uznesením Špeciálneho súdu v Pezinku z 8. novembra 2010 bolo konanie o obžalobe podanej na D. B. pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 vylúčené na samostatné konanie vedené pod sp. zn. PK-1 T 49/2010, pričom toho istého dňa bol v tejto veci vynesený rozsudok, ktorým bol D. B. uznaný vinným z trestného činu sprenevery.

Po vylúčení predmetnej veci bola táto prejednávaná v samostatnom konaní až do jej právoplatného skončenia na základe uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 11. apríla 2013, sp. zn. 5 To 5/2013.

Podľa § 45 ods. 1 Tr. zák. ak sa viedlo proti páchatel'ovi trestné stíhanie vo väzbe a dôjde v tomto konaní k jeho odsúdeniu, započíta sa mu doba strávená vo väzbe do uloženého trestu, prípadne do úhrnného trestu alebo súhrnného trestu, ak je vzhľadom na druh uloženého trestu započítanie možné. Rovnako sa postupuje, ak súd upustí od uloženia súhrnného trestu alebo ďalšieho trestu.

V zmysle platnej judikatúry započítanie doby strávenej vo väzbe do uloženého trestu podľa § 45 ods. 1 Tr. zák. prichádza do úvahy len vtedy, keď bol páchatel' vo väzbe v tom konaní, v ktorom došlo k jeho odsúdeniu a uloženiu samostatného, úhrnného alebo súhrnného trestu.

Najvyšší súd dospel k záveru, že predseda Špecializovaného trestného súdu v Pezinku postupoval správne, keď odsúdenému D. B. započítal do trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku dňa 8. novembra 2010, sp. zn. PK-1 T 49/2010, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

z 11. apríla 2013, sp. zn. 5 To 5/2013, väzbu, ktorá trvala od 25. mája 2006 do 30. novembra 2007.

Kedže D. B. bol uznaný vinným z trestného činu sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 na základe rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku dňa 8. novembra 2010, sp. zn. PK-1 T 49/2010, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. apríla 2013, sp. zn. 5 To 5/2013, bolo potrebné do uloženého trestu započítať len väzbu, ktorú odsúdený B. vykonával v tejto trestnej veci.

V posudzovanom prípade dobu trvania väzby namietanú odsúdeným (do 25. mája 2006) tento vykonával v inom trestnom konaní (pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 a trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 vedenom na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku pod sp. zn. 1 Tš 8/2005), než v ktorom bol odsúdený a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý v súčasnej dobe vykonáva. Preto predseda Špecializovaného trestného súdu v Pezinku rozhodol v súlade so zákonom, keď túto väzbu odsúdenému do výkonu trestu odňatia slobody nezapočítal.“

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu jasne a zreteľne vyplýva, prečo všeobecné súdy dobu väzby vykonávanej sťažovateľom do 25. mája 2006 v inej trestnej veci nezapočítali do trestu odňatia slobody v tejto trestnej veci (v ktorej došlo k jeho odsúdeniu), aj keď došlo k spojeniu týchto vecí na spoločné konanie. Je zbytočné, aby ústavný súd znovu opakoval skutkový priebeh väzobného stíhania sťažovateľa všeobecnými súdmi, je však potrebné zdôrazniť, že do 25. mája 2006, keď špecializovaný súd (vtedy špeciálny súd) rozhodol o spojení vecí vedených pod sp. zn. 1 Tš 8/2005 a sp. zn. 1 Tš 19/2005 na spoločné konanie, nebol sťažovateľ v tejto aktuálnej trestnej veci (sp. zn. 1 Tš 19/2005, neskôr po opätovnom vylúčení veci sp. zn. PK-1 T 49/2010) vo väzbe. Špecializovaný súd a najvyšší súd preto vzhľadom na znenie § 45 ods. 1 a 2 neskoršieho Trestného zákona rozhodli o nezapočítaní väzby vedenej v inom trestnom konaní (sp. zn. 1 Tš 8/2005) pred spojením vecí na spoločné konanie. Najvyšší súd svoj záver teda oprel o konkrétne zákonné ustanovenie príslušného

právneho predpisu (neskoršieho Trestného zákona), ktorého znenie priamo v odôvodnení rozhodnutia citoval.

Pokiaľ ide o sťažovateľom v sťažnosti uvádzané rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 4 Tz 42/2003 a sp. zn. 1 Tvn 20/93, o ktoré opiera svoje presvedčenie o nesprávnom započítaní väzby a trestu, ústavný súd zdôrazňuje, že nie je viazaný právnym názorom súdneho orgánu cudzieho štátu a jednak v týchto prípadoch nešlo o identickú situáciu. Možno však konštatovať, že závery týchto rozhodnutí nie sú v rozpore so záverom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Navyše, sťažovateľovi v tomto prípade nebol ukladaný ani úhrnný, ani súhrnný trest (na rozdiel od prvého uvádzaného judikátu Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 4 Tz 42/2003) a (na rozdiel od druhej sťažovateľom uvádzanej veci sp. zn. 1 Tvn 20/93) vo veci sťažovateľa došlo k vylúčeniu veci na samostatné konanie, čo predstavuje rozhodné odlišnosti od situácie, v ktorej sa nachádza sťažovateľ.

Keďže úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, nemôže zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich z danej perspektívy možno považovať za udržateľné. A práve aj v tomto smere sa rozhodnutie najvyššieho súdu z hľadiska sťažovateľovej námietky javí ako akceptovateľné.

Ústavný súd teda nezistil taký výklad relevantných ustanovení právneho predpisu upravujúceho započítanie väzby a uloženého trestu v trestnom konaní v označenom rozhodnutí najvyššieho súdu a ich uplatnenie vo veci sťažovateľa, ktorý by mohol vyvolať nezlučiteľné účinky s ústavou. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti názoru alebo svojvôli najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným.

Vzhľadom na tieto dôvody ústavný súd vyslovil, že sťažnosť sťažovateľa je zjavne neopodstatnená, a preto ju odmietol už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, neprichádzalo do úvahy zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2013